

Arrest

nr. 165 157 van 1 april 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 11 december 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 november 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 maart 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. ALDELHOF loco advocaat B. SOENEN en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 19 december 2014 en heeft zich een tweede keer vluchteling verklaard op 1 juli 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 8 juli 2015 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 2 september 2015.

1.3. Op 10 november 2015 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 12 november 2015 aangetekend verzonden.
De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in Koeweit - uw ouders waren er woonachtig omdat uw vader daar werkte -, de Libanese nationaliteit te bezitten en 'van geboorte' sjiïet te zijn. Momenteel beschouwt u zichzelf niet als een moslim. U hebt twee zussen en een broer.

In de jaren '90 keerden jullie naar Libanon terug en woonden jullie in Beirout en Shaimoun. Uw vader kreeg echter kanker en uw oom Y.(...), die lid was van de Hezbollah, zorgde ervoor dat jullie een voordelige lening konden krijgen om de medische kosten van uw vader te betalen. In 2009 is uw vader overleden en uw oom nam de verantwoordelijkheid voor het gezin op zich.

Sinds uw studententijd ging u quasi niet meer naar de moskee, nam u niet meer deel aan de vasten, ging u al eens uit met christelijke vrienden en dronk u alcohol. Uw ouders waren hier deels van op de hoogte. Sinds 2006 had u een christelijke vriendin. U heeft in datzelfde jaar uw studies voor een jaar onderbroken door in de Emiraten gaan te werken, doch u behaalde In 2010, na uw terugkeer naar Libanon, uw diploma aan de "American University of Science and Technology" in Beirout en u begon voor een bedrijf als 'show room manager' te werken. Later was u actief in de verkoop van simkaarten. In 2011 kwam er een einde aan de relatie met uw christelijke vriendin onder druk van uw familie. Intussen is ze gehuwd met een andere man.

Begin 2012 kreeg u een telefoontje van een oom woonachtig in Londen die een bar, 'The Barbarian', opende in de Asharafiya wijk in Beirout. Overdag ging u uw gewone werkzaamheden na, 's avonds was u hier manager en vertegenwoordigde u uw oom. Uw oom had u op het hart gedrukt uw beide andere ooms, Y.(...) en M.(...) (ook een Hezbollah-lid), hier niets van te laten weten daar zij nogal 'godsdienstig' waren.

In 2014 kwam Y.(...) te weten dat er in 'het restaurant' waarin u werkte heel wat alcohol werd geschonken en dit een groot deel van de omzet uitmaakte. Hij begon u aan te manen uw werk hier op te geven en begon u onder druk te zetten. Gedurende de eerste maanden van 2014 kwam hij één keer per week naar uw huis en wanneer hij u hier niet aantrof liet hij de boodschap achter dat u uw werk diende op te geven. U bezweek onder deze druk en gaf in mei 2014 uw baan op, dit tot grote tevredenheid van Y.(...).

Vlak voor de ramadan van 2014 vroeg Y.(...) u naar de moskee Al Amin, die onder Hezbollah signatuur stond, te komen, om over de koran te horen spreken en uw leven te beteren door te bidden. U ging een paar keer naar deze moskee om deel te nemen aan het avondgebed en u zag hierin geen graten. Tijdens de ramadan (vasten) ging u dagelijks naar de moskee en deed u de gebeden.

Hierna nodigde uw oom u uit naar de moskee te komen om kennis te maken met andere jongens/mannen, want ze waren daar heel tevreden over u. Hij wilde dat u contacten met hen aanknoopte en toenadering tot hen zou zoeken. Een week na 'het suikerfeest' ging u naar de moskee en de groep begon over 'militaire dingen' te spreken, over kogels en wapens. Tijdens de eerste vier zittingen werd er ook verteld over wat te doen bij een aanval. U begon zich af te vragen waarom deze mensen hierover vertelden en ook vroeg u zich af waarom u eigenlijk dergelijke bijeenkomsten bijwoonde. U besloot niet meer naar deze bijeenkomsten te gaan en zei tegen uw moeder dat u een chalet ging huren aan de zee in de buurt van uw werk in de christelijke wijk Al Zouq Mosbah. Dit was in de periode augustus-oktober 2014.

Uw vriend A.(...) T.(...) stelde u in deze periode voor om samen op reis te gaan naar Amsterdam. Uw oom kwam verschillende keren bij uw moeder vragen waarom u niet meer naar de moskee kwam en op uw aangeven vertelde ze hem dat u voor uw werk naar het buitenland moest. Op 18 november 2014 hebt u legaal het land verlaten met uw eigen paspoort en daarin een visum voor Nederland geldig tot 31 december 2014.

Eénmaal aangekomen in Amsterdam contacteerde u uw moeder en die liet u weten dat uw oom quasi dagelijks naar u kwam vragen. Een drietal weken later vernam u van uw moeder dat uw oom u aanmaande terug te komen daar hij wou dat u aan een 'praktijkcursus' zou deelnemen. U begon te vrezen dat indien u zou terugkeren, u met andere jongens van Hezbollah naar Syrië zou worden gestuurd om daar te vechten. Uw oom vond dat, omdat Hezbollah jullie financieel gesteund hadden in de periode dat uw vader ziek was, het nu tijd was om deze schuld af te lossen.

Na ongeveer een maand in Amsterdam te hebben verbleven, kwam u op 19 december 2014 naar België en diende u hier een eerste asielaanvraag in. U verliet Nederland omdat u vreesde dat men u uiteindelijk naar Libanon zou terugsturen, de ambassade was er immers op de hoogte van uw visum en bovendien was u van oordeel dat u daar geen fatsoenlijk leven zou kunnen opbouwen. U dacht intussen na over het christendom en begon te beseffen dat u zich eigenlijk wilde bekeren. Eénmaal wanneer u uw verblijfsvergunning op zak heeft, wil u van godsdienst veranderen. Op 26 januari 2015 oordeelde de Dienst Vreemdelingenzaken dat u afstand van asiel had gedaan omdat u er zich niet had aangemeld voor een gehoor voorzien op 5 januari 2015. Uw advocaat had u erop gewezen dat u hier 'eerst zes maanden moest verblijven' daar u anders naar Nederland zou kunnen worden teruggestuurd.

Op 1 juli 2015 diende u hier een tweede asielaanvraag in, die op 16 juli 2015 door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in overweging werd genomen. Ter staving van uw tweede aanvraag legt u volgende documenten neer: uittreksel uit het identiteitsregister van uzelf, uw ouders en grootouders, kaart uitstel militaire dienst, diploma universiteit, documenten ivm 'The Barbarian'.

B. Motivering

Na het gehoor afgenomen op CGVS dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève en wel om volgende redenen.

Zo stelt u bij een terugkeer naar uw land van herkomst vooreerst te vrezen door Hezbollah opgevorderd te zullen worden om in Syrië te gaan strijden (CGVS p. 5, 7, 10). Dient in dezer te worden opgemerkt dat aan dit door u aangehaalde motief totaal geen geloof kan worden gehecht. Zo stelt u tijdens vier opeenvolgende bezoeken aan de moskee, in gezelschap van een dertiental andere jongens, door leden van de Hezbollah te zijn onderricht over het gebruik van wapens en hoe zich te gedragen in geval van een aanval. Tijdens deze lessen werd er tevens op gehamerd dat Israël de vijand was en in de gaten diende te worden gehouden, doch meer werd er omtrent dit specifieke onderwerp niet gezegd. U voegt hier nog aan toe dat u door aantal van deze jongens, die ook tijdens deze lessen aanwezig waren, op weg naar de moskee aangemaand werd u bij Hezbollah aan te sluiten. Deze door u geschetste gang van zaken kan totaal niet overtuigen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt immers dat er geen gedwongen rekrutering plaatsvindt door Hezbollah, dit gebeurt op vrijwillige basis. Bovendien kan het totaal niet overtuigen dat u onmiddellijk een theoretische wapenopleiding zou hebben gekregen zonder dat daar een intensieve ideologische opleiding aan voorafgegaan zou zijn waarin de ideologische grondslagen van Hezbollah geïnstrueerd worden. De partij wil enkel diegenen die zonder reserve de partijideologie toegewijd zijn inlijven. Uit uw verklaringen blijkt dat daar in uw geval totaal geen sprake van is geweest, u hebt vooraleer aan deze lessen deel te nemen enkel de preken in de moskee tijdens de ramadan gehoord en nergens uit uw verklaringen blijkt dat u ooit maar enig teken hebt gegeven Hezbollah genegen te zijn geweest (CGVS p.6-7).

Bovendien dient in dezer nog te worden opgemerkt dat u bezwaarlijk het juiste profiel heeft om ingelijfd te worden door Hezbollah. Zo hebt u van 2006/2007 tot 2011 een relatie gehad met een christelijk meisje, ging u vanaf uw 19de of 20ste niet meer naar de moskee, deed u soms niet mee aan de vasten en was u manager in een bar/ restaurant waar alcohol werd geschonken. Bovendien heeft u uw diploma aan de Amerikaanse universiteit behaald, gegevens waarvan uw oom Y.(...), weliswaar niet in detail, op de hoogte was (CGVS p.2-4, 7). Gezien dit alles kan het niet overtuigen dat uw oom u geschikt achtte om lid te worden van Hezbollah en de mogelijke verklaring dat u tijdens de Ramadan van 2014 dagelijks naar de moskee ging en Hezbollah financieel was bijgesprongen in de medische kosten van uw vader doen hieraan, gezien het enorme belang dat Hezbollah hecht aan de ideologische overtuiging van hun aspirant-leden, geen afbreuk (CGVS p.4-6).

Gezien het geheel van bovenstaande observaties ontbeert de door u beweerde vrees ingelijfd te worden door Hezbollah iedere overtuigingskracht.

Wat betreft uw verklaring zich tot het christendom te willen bekeren, dient vastgesteld dat ook deze bewering geloofwaardigheid ontbeert. U gevraagd hieromtrent meer uitleg te verstrekken, stelt u 'dat heb ik de laatste maanden gemerkt, de christenen hebben hier hun deuren geopend'. U vervolgt 'ik zag de christenen in Libanon voor zichzelf en voor god leven, ze zijn vreedzaam, als een christen een klap krijgt dan draait hij zijn hoofd, in de islam is er wreedheid'. Dit is op zijn zachtst gezegd een weinig doorleefd en zeer cliché antwoord. U gevraagd hoe u intussen vorm hebt gegeven aan dit voornemen, antwoordt u dat u van plan bent via aan tussenpersoon contact op te nemen met de priester van Arendonk om te weten te komen hoe u christen kan worden. U gevraagd of u intussen nog andere stappen hebt gezet, geeft u aan op het internet naar informatie te hebben gezocht. Gepeild of u hier intussen al naar de kerk bent geweest, stelt u dat dit nog niet het geval is geweest. Gepeild waarom u dit nog niet hebt gedaan, verwijst u naar uw verblijf in het open centrum en dat u het daar niet durft te bekennen, dat u vreest voor uw leven. Uit al uw verklaringen blijkt dat, alhoewel u reeds in november 2014 Libanon verlaten heeft en sindsdien in Nederland en België hebt verbleven, u geen concrete stappen hebt ondernomen om hierin verder te gaan. Dit gegeven doet ernstig afbreuk aan uw bewering zich te willen bekeren, temeer u zelf aangeeft reeds sinds december 2014 met dit voornemen te hebben gespeeld (CGVS p.6-8). Uw verklaring dat u tijdens uw verblijf in Sint-Truiden gedurende een viertal uur met een persoon in diens auto gesproken hebt over 'the true teachings of the bible' doet hieraan gezien het bovenstaande evenmin afbreuk, temeer u geen contact hebt met andere christenen. Evenmin doet de vaststelling dat u iets kunt vertellen over 'kerstmis' en over de 'ouders van Jezus' hieraan afbreuk daar deze kennis gemakkelijk via studie te vergaren is. In dit kader dient daarenboven opgemerkt dat u dit gegeven, nl. dat u zich mogelijk wil bekeren, voor DVZ nooit eerder hebt aangehaald, terwijl u, en

zoals eerder aangestipt, sinds december 2014 met het idee speelde. U hier dan ook naar gepeild komt u niet verder dan te stellen dat er hierover toen niet werd gesproken en u dag na dag zekerder wordt (CGVS p.9-10). Gezien u dit motief nu aanhaalt als één van de twee redenen van uw asielaanvraag, kan uw uitleg totaal niet overtuigen.

De vaststelling dat u sowieso uw eerste asielaanvraag hebt afgebroken en u dan nog zes maanden hebt gewacht alvorens een tweede aanvraag in te dienen ondermijnt de algemene geloofwaardigheid van uw asielaanvraag, net zoals het feit dat u in Nederland geen asiel hebt aangevraagd (CGVS p.3). Van iemand die vreest voor zijn leven, mag verwacht worden dat hij (quasi) onmiddellijk een asielaanvraag indient en deze dan ook in alle ernst voortzet.

Gezien het geheel van bovenstaande observaties kan u de vluchtelingenstatus niet worden toegekend. De door u voorgelegde documenten vermogen niet deze appreciatie in positieve zin om te buigen daar ze betrekking hebben op gegevens die hier op zich niet der discussie staan.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon - De actuele veiligheidssituatie - dd. 11 mei 2015) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, politiek moorden en grensgeweld. Het geweld concentreerde zich hoofdzakelijk in de gevestigde frontlinies in de grensstreek met Syrië, de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en Tripoli. Vooral de eerste helft van 2014 werd gekenmerkt door een sterke toename van autobommen waarbij de meerderheid van de slachtoffers burgers waren. Het gros van deze aanslagen was toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij werden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beirut geïsoleerd. Sinds april 2014 is er evenwel een militair veiligheidsplan van kracht in Tripoli, de Bekaa en de Akkar-regio. Mede door deze toegenomen veiligheidsmaatregelen nam de schaal van het geweld, alsook het aantal burgerdoden sinds de tweede helft van 2014 beduidend af. Zo vindt er sinds april 2014 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities in Tripoli. Wel vond in januari 2015 een dubbele zelfmoordaanslag plaats waarbij een gering aantal burgerdoden te betreuren vielen. Het geweld escaleerde evenwel niet. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet.

Anno 2015 concentreert het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de regio Bekaa (Hermel, Aarsal, Baalbek) en Akkar. Jihadistische groeperingen richten hun pijlen hoofdzakelijk op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Zo vinden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra, en het Libanese leger. Bij dit soort aanvallen op militaire controleposten of patrouilles vallen evenwel weinig tot geen burgerslachtoffers. Wel vonden in augustus en oktober 2014 drie grootschalige en langdurig gewapende confrontaties plaats waarbij tientallen burgerslachtoffers vielen. Sinds de november 2014 hebben zulke confrontaties evenwel niet meer plaatsgevonden. Het leger heeft in het voorjaar de in de grensregio aanwezige troepen versterkt.

Syrische rebelligroepen voeren voorts raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebelligroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Sinds de tweede helft van 2014 namen deze aanvallen in intensiteit af.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Wel vonden er in 2014 en 2015 voor het eerst sinds 2006 kleine vergeldingsacties plaats langs beide zijden.

Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geïsoleerd. Meestal betreft het gewapende

confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. Sinds juli 2014 is in het vluchtelingenkamp Ain al-Hilwah een gezamenlijke troepenmacht actief waarin de verschillende fracties vertegenwoordigd zijn. De troepenmacht heeft zich sindsdien kunnen ontplooiën in de meest gevoelige wijken en kwam naar aanleiding van een aantal politiek gemotiveerde moorden onmiddellijk tussen. De aanwezigheid van de troepenmacht heeft nog niet belet dat er nog steeds politieke moorden en afrekeningen plaatsvinden.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij hoofdzakelijk in de grenszone in het oosten en het noorden van Libanon ook burgerslachtoffers zijn gevallen ten gevolge van invallen en raketaanvallen vanwege Syrische rebellengroeperingen en aanvallen vanwege het Syrische leger en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de materiële motiveringsverplichting, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de zorgvuldigheidsverplichting en het evenredigheidsbeginsel, stelt verzoeker niet akkoord te kunnen gaan met de motivering van de bestreden beslissing, waarna hij een poging onderneemt om de verschillende weigeringsmotieven te verklaren of te weerleggen.

In een eerste onderdeel betoogt verzoeker dat de argumentatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat zijn vrees om ingelijfd te worden bij Hezbollah iedere overtuigingskracht ontbeert omdat er geen gedwongen rekrutering door Hezbollah plaatsvindt maar dit op vrijwillige basis gebeurt, een complete misvatting is. Verzoeker benadrukt dat zijn ooms lid zijn van Hezbollah en een moreel gezag over hem hebben aangezien ze na het overlijden van zijn vader de verantwoordelijkheid voor het gezin overnamen en het gezin financieel steunden. Verzoeker stelt dat zijn ooms hem stevig onder druk zetten. Zo kwam zijn oom Y. sinds het begin van 2014 wekelijks langs om hem aan te manen. Verzoeker kon naar eigen zeggen niet anders dan toezeggen om zijn werk in de bar op te zeggen en gedurende 4 dagen lessen in de moskee mee te volgen. Hij betoogt dat er dus wel degelijk sprake is van gedwongen rekrutering en een gegronde vrees voor vervolging in zijn hoofde wanneer zijn ooms hem dwingen om zich aan te sluiten bij een organisatie die actief deelneemt aan gewapende conflicten. Verzoeker werpt te dezen nog op dat de informatie op grond waarvan het Commissariaat-generaal beweert dat enkel diegenen die zonder reserve de partijideologie aanhangen, ingelijfd worden dateert van 14 februari 2014. Ondertussen is de conflictsituatie in de regio verder geëscaleerd en het is onbekend in hoeverre de participatie van Hezbollah aan het conflict is toegenomen en welke impact dit heeft op de rekrutering van nieuwe strijders, aldus verzoeker, die meent dat het binnen de verwachtingen valt dat een strijdende partij naar mate een conflictsituatie toeneemt, haar drempel om strijdkrachten aan te werven verlaagt. Ter staving van zijn betoog verwijst verzoeker naar een recent rapport van de International Crisis Group (*Lebanon's Self-Defeating Survival Strategies*, Middle East Report N°160 van 20 juli 2015). Verzoeker herhaalt dat hij wel degelijk de moskee heeft bezocht en lessen heeft bijgewoond, onder druk van zijn ooms. Hij acht het aannemelijk dat zijn ooms redenen hebben op grond waarvan ze hem een geschikte rekrut achtten voor hun organisatie. Hij wijst erop dat hij in zijn interview heeft vermeld dat zijn oom Y. ook na zijn vertrek bleef langskomen bij zijn moeder om hem aan te manen, alsook dat de klasgenoten in de moskee, die leden zijn van Hezbollah, hem eveneens onder druk zetten. In dit kader acht verzoeker het geloofwaardig dat hij, door de invloed van zijn ooms, een gegronde reden heeft om te vrezen voor een gedwongen inlijving.

In een tweede onderdeel betwist verzoeker het oordeel van de commissaris-generaal als zou het niet geloofwaardig zijn dat hij zich wil bekeren tot het christendom. Verzoeker stelt dat hij uitgebreid de mogelijkheid heeft gehad om kennis te maken met het christendom aangezien hij jarenlang een christelijke vriendin had. Ondertussen heeft hij ook concrete stappen genomen en heeft hij regelmatig contact met de priester van zijn gemeente. Deze stappen zijn duidelijk van die aard dat, bij een eventuele terugkeer naar Libanon, de vrees voor vervolging enkel groter is geworden, aldus verzoeker.

In een derde en laatste onderdeel werpt verzoeker op dat het feit dat zijn eerste asielaanvraag werd afgebroken en er zes maanden werd gewacht voor een tweede asielaanvraag begrijpelijk is en niet in rekening kan worden gebracht bij het beoordelen van de vrees voor vervolging overeenkomstig de Conventie van Genève. Hij verduidelijkt dat het aannemelijk is dat hij niet onmiddellijk na zijn aankomst in Nederland asiel heeft aangevraagd, aangezien hij over een visum beschikte en dus tijdelijk een veilig onderkomen had, en stelt dat hij niet wist dat een asielaanvraag in Nederland een uitzetting na verstrijken van het visum zou verhinderen. Hij wijst er voorts op dat hij nog voor het verstrijken van de geldigheidsduur van zijn visum asiel heeft aangevraagd in België. Gezien de soms heersende verwarring over de Dublin-procedures en de desinformatie hieromtrent, kan aangenomen worden dat hij te goeder trouw geen gevolg gaf aan zijn eerste asielaanvraag, aldus verzoeker, die benadrukt dat hij bijna onmiddellijk na de termijn van zes maanden een nieuwe asielaanvraag indiende. Deze gang van zaken is naar mening van verzoeker niet van die aard dat de geloofwaardigheid van de grond van de asielaanvraag erdoor kan worden aangetast.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift voegt verzoeker een schrijven van priester E.H. L. Vienne, federatiepastoor Arendonk, waarin wordt bevestigd dat verzoeker het verlangen heeft uitgesproken om zich te bekeren tot het christendom.

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) de door hem beweerde vrees ingelijfd te worden door Hezbollah iedere overtuigingskracht ontbeert daar (1) uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er geen gedwongen rekrutering plaatsvindt door Hezbollah en dit op vrijwillige basis gebeurt, (2) het totaal niet kan overtuigen dat hij onmiddellijk een theoretische wapenopleiding zou hebben gekregen zonder dat daar een intensieve ideologische opleiding aan voorafgegaan zou zijn waarin de ideologische grondslagen van Hezbollah geïnstreued worden daar de partij enkel diegenen die zonder reserve de partijideologie toegewijd zijn wil inlijven en uit verzoekers verklaringen blijkt dat daar in zijn geval totaal geen sprake van is geweest en (3) hij bezwaarlijk het juiste profiel heeft om ingelijfd te worden door Hezbollah en het feit dat hij tijdens de Ramadan van 2014 dagelijks naar de moskee ging en Hezbollah financieel was bijgesprongen in de medische kosten van zijn vader hieraan, gezien het enorme belang dat Hezbollah hecht aan de ideologische overtuiging van hun aspirant-leden, hieraan geen afbreuk doet, (ii) ook zijn verklaring zich tot het christendom te willen bekeren geloofwaardigheid ontbeert daar hij, gevraagd hieromtrent mee uitleg te verstrekken een weinig doorleefd en cliché antwoord geeft, hij, alhoewel hij reeds in november 2014 Libanon verlaten heeft en sindsdien in Nederland en België heeft verbleven, geen concrete stappen heeft ondernomen om hierin verder te gaan en hij het gegeven dat hij zich mogelijks wil bekeren voor de Dienst Vreemdelingenzaken nooit eerder heeft aangehaald, (iii) de vaststelling dat hij zijn eerste asielaanvraag heeft afgebroken en hij dan nog zes maanden heeft gewacht alvorens een tweede aanvraag in te dienen de algemene geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag ondermijnt, net zoals het feit dat hij in Nederland geen asiel heeft aangevraagd, (iv) de door hem voorgelegde documenten niet vermogen de appreciatie van zijn asielaanvraag om te buigen daar ze betrekking hebben op gegevens die niet ter discussie staan en (v) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon blijkt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148).

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 10 november 2015 (CG nr. 1419402Z), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gepronounced vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.4.1. Verzoeker stelt weliswaar te vrezen in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst door Hezbollah opgevorderd te zullen worden om in Syrië te gaan strijden, doch uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus "*Libanon. Rekrutering door Hezbollah*" van 14 februari 2014) blijkt dat toetreding tot de Hezbollahmilitie op vrijwillige basis gebeurt en er geen gevallen van gedwongen rekrutering bekend zijn. Met de loutere bewering dat zijn ooms, die lid zijn van Hezbollah en een moreel gezag over hem hebben, hem stevig onder druk zetten vermag verzoeker niet het tegendeel aan te tonen. Dat verzoeker door zijn oom onder druk zou worden gezet om zich aan te sluiten bij Hezbollah kan – zo hieraan al enig geloof zou worden gehecht, *quod non* – overigens bezwaarlijk worden gelijkgesteld met een gedwongen rekrutering door de Hezbollahmilitie.

Uit voormelde informatie blijkt overigens dat Hezbollah beschikt over meer dan genoeg kandidaten die vrijwillig lid wensen te worden en dat het als een lucratieve zaak wordt beschouwd om lid te worden omdat de organisatie aan actieve leden een loon uitbetaalt, afgezien van andere vergoedingen. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de Hezbollahmilitie over ongeveer 20.000 reservisten beschikt. Hoewel het aanbod aan goede strijders slinkt, komt Hezbollah dus geen leden of mannen te kort om voor Hezbollah te gaan strijden. Ook voor de strijd in Syrië vindt aldus geen gedwongen rekrutering plaats. Integendeel, men neemt net het tegengestelde waar. Met name veel werkloze jongeren willen gaan strijden in Syrië. De vergoeding hiervoor zou immers groter zijn dan die van collega's die in Libanon dienst doen of die deel uitmaken van de reservelijst. Verzoeker brengt geen informatie aan die deze informatie weerlegt of ontkracht. Integendeel, ook uit de hem geciteerde passage uit het rapport *Lebanon's Self-Defeating Survival Strategies*, Middle East Report N°160 van International Crisis Group van 20 juli 2015 blijkt dat er zich in toenemende mate vrijwilligers aandienen om voor Hezbollah te gaan strijden.

Verder blijkt uit de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan dat Hezbollah in de regel enkel mensen aanvaardt die uitsluitend in een Hezbollah-milieu zijn opgevoed en opgegroeid, een profiel waaraan verzoeker zoals correct wordt opgemerkt in de bestreden beslissing niet voldoet: *"Bovendien dient in dezer nog te worden opgemerkt dat u bezwaarlijk het juiste profiel heeft om ingelijfd te worden door Hezbollah. Zo hebt u van 2006/2007 tot 2011 een relatie gehad met een christelijk meisje, ging u vanaf uw 19de of 20ste niet meer naar de moskee, deed u soms niet mee aan de vasten en was u manager in een bar/ restaurant waar alcohol werd geschonken. Bovendien heeft u uw diploma aan de Amerikaanse universiteit behaald, gegevens waarvan uw oom Y.(...), weliswaar niet in detail, op de hoogte was (CGVS p.2-4, 7). Gezien dit alles kan het niet overtuigen dat uw oom u geschikt achtte om lid te worden van Hezbollah en de mogelijke verklaring dat u tijdens de Ramadan van 2014 dagelijks naar de moskee ging en Hezbollah financieel was bijgesprongen in de medische kosten van uw vader doen hieraan, gezien het enorme belang dat Hezbollah hecht aan de ideologische overtuiging van hun aspirant-leden, geen afbreuk (CGVS p.4-6)."* Hezbollah wil enkel diegenen die zonder reserve de partijideologie zijn toegewijd inlijven. Wie zich niet loyaal en overtuigd toont, wordt geen lid van de partij en zal bijgevolg ook nooit gevraagd worden om deel te nemen aan militaire trainingen of toe te treden tot de militie. Toetreding kan enkel wanneer men geschikt wordt bevonden na een periode van ideologische indoctrinatie en doorgedreven militaire opleiding. Hezbollah zendt aanwerfers naar alle

dorpen en wijken waar de partij invloed uitoefent om er uit te kijken naar mogelijke kandidaten, jonge individuen die zouden passen in Hezbollah's levensstijl. Deze aanwerbers zijn op zoek naar plichtsgetrouwe, gedisciplineerde, bescheiden, intelligente, gezonde en zich goed gedragende jonge mannen. Jonge mannen die naar muziek luisteren, alcohol drinken, met snelle auto's rijden en met meisjes flirten maken weinig kans. De wervers observeren een potentiële rekrut gedurende een periode die varieert van maanden tot jaren om vervolgens het individu te benaderen om te zien of hij of zij zou overwegen om lid te worden. Als de persoon deze uitnodiging aanneemt, volgt een intensieve eerste fase gekend als tadhiraat (voorbereiding) die tot een jaar kan duren en waarin rekruten de ideologische grondslagen van Hezbollah geïnstrueerd worden. Na deze tadhiraat-fase volgt een tweede fase, gekend als intizam, wat ook ongeveer een jaar duurt en waarin partijdiscipline wordt bijgebracht samen met een militaire basistraining.

Uit deze informatie blijkt aldus dat bij de rekrutering door Hezbollah rekening wordt gehouden met iemands ingesteldheid en correcte levensstijl, kwaliteiten waarover verzoeker blijkens zijn verklaringen niet blijkt te beschikken: *"Momenteel beschouw ik mezelf niet als moslim. (...) Alles wat betreft islam heeft niets te maken met mij. Ik drink alcohol, ik ben tegen hun daden, ik schaam me momenteel om te zeggen dat ik moslim ben, de andere godsdiensten zijn veel vreedzamer. (...) Ik hield van een christelijk meisje, maar de relatie kon niet uitgebouwd worden, toen we besloten om te huwen, probeerde ik de mening van mijn familie te testen en ze waren tegen. (...) Ik ging een paar keer naar de moskee voor het avondgebed en ik zag er geen kwaad in, ik ging toch naar de moskee. Ik hoorde de mensen Quran lezen en ik voelde dat dit niet paste bij mijn principes maar ik ging toch voor mijn oom. (...) De jaren daarvoor deed ik de vasten soms niet en ik bad niet, maar ik deed dit om mijn familie en mijn oom tevreden te stellen. (...) CG: Sinds wanneer ging u niet meer naar de moskee en deed u de ramadan niet meer mee? AZ: Dat was sinds mijn 19de of 20ste, sinds ik naar de unief ging. (...) In die periode was ik zelfstandiger, ik vertrok vroeg in de ochtend en kwam laat terug, soms ook buiten geslapen, alcohol gedronken. Meestal was ik bij christelijke vrienden. (...)"* (administratief dossier, stuk 5, p. 2, p. 4). Het is naar het oordeel van de Raad dan volstrekt ongeloofwaardig dat verzoeker, die niet overtuigd is van Hezbollah's ideologie en die de strenge leefregels die Hezbollah bewaakte niet naleefde, geschikt zou worden bevonden om toe te treden tot Hezbollah. Dit klemt des te meer gelet op verzoekers verklaringen dat hij zich tijdens de theoretische wapenopleiding begon af te vragen waarom hij naar zo'n zitting ging, dat hij zijn leven begon te vergelijken met vroeger, toen hij aan de unief zat en in de bar werkte en dat hij toen besloot om niet meer naar de lessen te gaan (administratief dossier, stuk 5, p. 4-5). Verzoeker verklaarde overigens uitdrukkelijk dat hij tussen het staken van zijn bezoeken aan de moskee en het verlaten van het land geen problemen heeft gekend. Enkel zijn oom zou naar hem hebben gevraagd en zou aan zijn moeder hebben gevraagd waarom hij de moskee had verlaten (administratief dossier, stuk 5, p. 5), hetgeen bezwaarlijk kan gelden als indicatie dat in hoofde van een verzoeker een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade dient te worden aangenomen.

Gelet op hoger aangehaalde informatie oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bovendien op goede gronden dat het totaal niet kan overtuigen dat verzoeker onmiddellijk een theoretische wapenopleiding zou hebben gekregen zonder dat daar een intensieve ideologische opleiding aan voorafgegaan zou zijn waarin de ideologische grondslagen van Hezbollah geïnstrueerd worden. De Raad leest in het gehoorverslag als volgt: *"CG: Sinds wanneer hebt u les gekregen? AZ: Na de ramadan, in augustus 2014. CG: Waaruit bestonden die lessen? AZ: De basics. CG: Maar vertel eens, wat werd er precies gezegd? AZ: Algemeen, ik kon me niet inleven in de info die daar werd gegeven, ik was niet aangepast om les te volgen. Het ging om verschillende soorten wapen. CG: Dat waren de eerste lessen die u kreeg, over de wapens? AZ: Ja, algemene info over wapens, kogels, de maten van de kogels en hoe kan je je verschuilen voor de vijand. CG: Ooit andere lessen gekregen? AZ: Neen (...) CG: Hoeveel lessen hebt u gevolgd? AZ: Drie of vier dagen. CG: Volledige dagen? AZ: Neen, een uurtje en dat na het gebed. (...) CG: Hebt u tijdens die lessen ooit uiting gegeven aan betrokkenheid aan de doelen van Hezbollah? AZ: Tijdens de lessen werd er verteld dat de Israël de vijand is en dat die in de gaten diende te worden gehouden. CG: Hebt u tijdens die lessen ooit blijk gegeven dat u het eens was met de doelstellingen van de Hezbollah? AZ: Neen, nooit. (...) CG: Hebben die lesgevers ooit gepeild naar uw standpunten inzake Hezbollah? AZ: Neen. (...) CG: Dus ik heb goed begrepen dat de cursus die u gevolgd heeft enkel beperkt was tot info over wapen? AZ: Ja, diegenen die blijven hebben misschien nog meer info gekregen, maar ik ben dan weggegaan. CG: Maar u had enkel lessen over wapentraining gehad? AZ: Ja, maar tijdens de preken werden er wel verhalen over de godsdienst gegeven in de moskee tijdens de ramadan en die hoorde ik. CG: Maar dat waren de gewone preken? AZ: Ja, tijdens de ramadan."*, hetgeen bezwaarlijk kan aanzien worden als de doorgedreven ideologische indoctrinatie die de tadhiraat inhoudt.

Waar verzoeker opwerpt dat de informatie vervat in het administratief dossier dateert van 14 februari 2014, dat de conflictsituatie in de regio ondertussen verder geëscaleerd is, dat het onbekend is in hoeverre de participatie van Hezbollah aan het conflict is toegenomen en welke impact dit heeft op de rekrutering van nieuwe strijders, en dat het binnen de verwachtingen valt dat een strijdende partij naar mate een conflictsituatie toeneemt, haar drempel om strijdkrachten aan te werven verlaagt en hij ter staving van zijn betoog verwijst naar een recent rapport van de International Crisis Group (*Lebanon's Self-Defeating Survival Strategies*, Middle East Report N°160 van 20 juli 2015), slaagt hij er niet in het geheel van voorgaande vaststellingen en overwegingen in een ander daglicht te plaatsen. Immers, in zoverre verzoeker met zijn betoog en de verwijzing naar voormeld rapport wenst aan te tonen dat Hezbollah zou zijn afgestapt van de religieuze en ideologische indoctrinatie van haar strijders teneinde op die manier meer strijdkrachten voor het conflict in Syrië te werven, dient te worden benadrukt dat dit blijkens het in het verzoekschrift aangehaalde citaat enkel geldt voor diegenen die toetreden tot de Libanese weerstand brigades (Saraya al Muqawma al Lubnaniya), een brigade die bestaat uit zowel sjiïeten als niet-sjiïeten en die, ofschoon gelieerd is aan Hezbollah, niet als dusdanig een onderdeel uitmaakt van Hezbollah. Wie toetreedt tot deze brigade zou blijkens de door verzoeker aangehaalde informatie niet worden onderworpen aan de strenge doorlichting, indoctrinatie en militaire training en discipline zoals dit voor Hezbollah-strijders het geval is. Hiermee wordt evenwel geen afbreuk gedaan aan de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, waarvan verzoeker aldus op generlei wijze aantoonde dat deze niet correct of niet langer actueel zou zijn. Verzoeker had het doorheen zijn verklaringen steeds over Hezbollah en heeft op geen enkel ogenblik gewag gemaakt van de Saraya al Muqawma al Lubnaniya. Hij kan dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar voormeld rapport van International Crisis Group teneinde zijn verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen. Hoe dan ook, uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat ook voor de Saraya en andere soennitische geïnspireerde organisaties verbonden aan Hezbollah er geen sprake is van gedwongen rekrutering en het financiële de belangrijkste dwingende factor is. Ook dit wordt niet tegengesproken door het citaat in het verzoekschrift.

Voor het overige blijft verzoeker steken in het louter herhalen van en volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, wat evenwel geen dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij aldus niet vermogt afbreuk te doen aan het geheel van voorgaande vaststellingen en overwegingen, noch een geprononceerde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

2.4.2. Daarnaast treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar in de bestreden beslissing wordt uiteengezet als volgt: *“Wat betreft uw verklaring zich tot het christendom te willen bekeren, dient vastgesteld dat ook deze bewering geloofwaardigheid ontbeert. U gevraagd hieromtrent meer uitleg te verstrekken, stelt u ‘dat heb ik de laatste maanden gemerkt, de christenen hebben hier hun deuren geopend’. U vervolgt ‘ik zag de christenen in Libanon voor zichzelf en voor god leven, ze zijn vreedzaam, als een christen een klap krijgt dan draait hij zijn hoofd, in de islam is er wreedheid’. Dit is op zijn zachtst gezegd een weinig doorleefd en zeer cliché antwoord. U gevraagd hoe u intussen vorm hebt gegeven aan dit voornemen, antwoordt u dat u van plan bent via aan tussenpersoon contact op te nemen met de priester van Arendonk om te weten te komen hoe u christen kan worden. U gevraagd of u intussen nog andere stappen hebt gezet, geeft u aan op het internet naar informatie te hebben gezocht. Gepeild of u hier intussen al naar de kerk bent geweest, stelt u dat dit nog niet het geval is geweest. Gepeild waarom u dit nog niet hebt gedaan, verwijst u naar uw verblijf in het open centrum en dat u het daar niet durft te bekennen, dat u vreest voor uw leven. Uit al uw verklaringen blijkt dat, alhoewel u reeds in november 2014 Libanon verlaten heeft en sindsdien in Nederland en België hebt verbleven, u geen concrete stappen hebt ondernomen om hierin verder te gaan. Dit gegeven doet ernstig afbreuk aan uw bewering zich te willen bekeren, temeer u zelf aangeeft reeds sinds december 2014 met dit voornemen te hebben gespeeld (CGVS p.6-8). Uw verklaring dat u tijdens uw verblijf in Sint-Truiden gedurende een viertal uur met een persoon in diens auto gesproken hebt over ‘the true teachings of the bible’ doet hieraan gezien het bovenstaande evenmin afbreuk, temeer u geen contact hebt met andere christenen. Evenmin doet de vaststelling dat u iets kunt vertellen over ‘kerstmis’ en over de ‘ouders van Jezus’ hieraan afbreuk daar deze kennis gemakkelijk via studie te vergaren is. In dit kader dient daarenboven opgemerkt dat u dit gegeven, nl. dat u zich mogelijks wil bekeren, voor DVZ nooit eerder hebt aangehaald, terwijl u, en zoals eerder aangestipt, sinds december 2014 met het idee speelde. U hier dan ook naar gepeild komt u niet verder dan te stellen dat er hierover toen niet werd gesproken en u dag na dag zekerder wordt (CGVS p.9-10). Gezien u dit motief nu aanhaalt als één van de twee redenen van uw asielaanvraag, kan uw uitleg totaal niet overtuigen.”* Aan het voorgaande kan nog worden toegevoegd dat verzoeker, tijdens het gehoor

gevraagd welke strekking van het christendom hem inspireert, antwoordde *“Momenteel denk ik niet aan een bepaalde stroming, ik heb geen idee”*. Voorts blijkt uit zijn verklaringen tijdens het gehoor dat hij zijn godsdienst wil veranderen als hij hier een verblijfsvergunning krijgt, dat hij nog geen verhalen in de bijbel had gelezen, dat hij niet kon toelichten hoe de bijbel is samengesteld en dat hij evenmin de verschillende strekkingen binnen het christendom kende (administratief dossier, stuk 5, p. 8-9). Het geheel van verzoekers verklaringen in dit verband getuigen dan ook allerminst van een doorgedreven religieuze overtuiging. Het loutere feit dat verzoeker ondertussen naar de kerk gaat en regelmatig contact heeft met de priester van zijn gemeente, zoals ook moet blijken uit diens schrijven toegevoegd aan het verzoekschrift, kan deze appreciatie niet ombuigen. Uit genoemd schrijven blijkt overigens dat verzoeker tot op heden niet bekeerd is.

2.4.3. Dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker uiteengezette asielmotieven, wordt andermaal bevestigd door het feit dat hij in Nederland geen asiel heeft aangevraagd. Verzoekers houding getuigt immers allerminst van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de vluchtelingenconventie. De Raad benadrukt in dit verband dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland, *quod non in casu*. De argumentatie in het verzoekschrift dat verzoeker niet onmiddellijk na zijn aankomst in Nederland asiel heeft aangevraagd, aangezien hij over een visum beschikte en dus tijdelijk een veilig onderkomen had, kan allerminst als afdoende verschoning worden aanvaard. Een “voorlopig” gevoel van veiligheid is immers geen alibi om geen aanvraag in te dienen met het oog op het zich verzekeren van een blijvende bescherming tegen de vrees die verzoeker noopte zijn land van herkomst te verlaten dan wel verhindert ernaar terug te keren. Uit verzoekers verklaringen tijdens het gehoor blijkt overigens dat hij zijn reis naar Nederland niet als een vlucht naar een veilige bestemming maar wel als een vakantie beschouwde: *“A.(...) T.(...), mijn vriend (...) stelde voor waarom gaan we niet samen naar Amsterdam op reis. Ik was akkoord, ik ben weggegaan van Shaimoun wegens de moskee en de sfeer van thuis en we zochten info over het aanvragen van een visum op het internet en dan deden we dat. (...) Twee à drie weken na aankomst in Amsterdam vernam ik van moeder dat oom was langsgelopen en zei dat er een nieuwe cursus was in de praktijk en dat ik terug moest komen om op tijd hieraan deel te nemen. In de periode van mijn vakantie, het was gezellig, ik zag een andere wereld in Amsterdam en toen moeder zei dat mijn oom naar mijn bleef vragen om een cursus te volgen, was mijn vakantie verpest.”* (administratief dossier, stuk 5, p. 5). Uit deze verklaringen blijkt aldus dat verzoeker met zijn komst naar Europa allerminst internationale bescherming tegen een vrees voor vervolging in zijn land van herkomst beoogde.

Ook het gegeven dat verzoeker zijn eerste asielaanvraag in België heeft afgebroken en dan nog zes maanden heeft gewacht alvorens een tweede asielaanvraag in te dienen, toont aan dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en ondermijnt naar het oordeel van de Raad de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker geschetste vrees. De argumentatie in het verzoekschrift omtrent de soms heersende verwarring over de Dublin-procedures en de desinformatie hieromtrent kan deze appreciatie niet ombuigen.

2.4.4. De Raad stelt vast dat verzoeker geen verweer voert tegen de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde reden als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door verzoeker voorgehouden vrees voor vervolging.

2.4.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden,

ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Zoals wordt uiteengezet in de bestreden beslissing en zoals blijkt uit wat voorafgaat is het vluchtrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.5.1. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het door hem relaas, toont verzoeker evenmin aan dat hij wordt vervolgd door zijn autoriteiten of door derden en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

2.5.2. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Libanon, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon “*De veiligheidssituatie in Libanon*” van 11 mei 2015, toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon nog steeds grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah’s betrokkenheid in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, politiek gemotiveerde moorden en grensgeweld. Het geweld concentreerde zich hoofdzakelijk in de gevestigde frontlijnen in de grensstreek met Syrië, de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en Tripoli. Vooral de eerste helft van 2014 werd gekenmerkt door een sterke toename van autobommen waarbij de meerderheid van de slachtoffers burgers waren. Het gros van deze aanslagen is toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij werden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beirut geviséerd. Sinds april 2014 is er evenwel een militair veiligheidsplan van kracht in Tripoli, de Bekaa en de Akkar-regio. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen nam de schaal van het geweld, alsook het aantal burgerdoden sinds de tweede helft van 2014 beduidend af. Zo vindt er sinds april 2014 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities in Tripoli. Wel vond in januari 2015 een dubbele zelfmoordaanslag plaats waarbij een gering aantal burgerdoden te betreuren viel. Het geweld escaleerde evenwel niet. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio’s, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Anno 2015 concentreert het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de regio Bekaa (Hermel, Aarsal, Baalbek) en Akkar. Jihadistische groeperingen richten hun pijlen hoofdzakelijk op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Zo vinden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra, en het Libanese leger. Bij dit soort aanvallen op militaire controleposten of patrouilles vallen evenwel weinig tot geen burgerslachtoffers. Wel vonden in augustus en oktober 2014 drie grootschalige en langdurige gewapende confrontaties plaats waarbij tientallen burgerslachtoffers vielen. Sinds november 2014 hebben zulke confrontaties evenwel niet meer plaatsgevonden. Het leger heeft in het voorbije jaar de in de grensregio aanwezige troepen versterkt. Syrische rebellengroepen voeren voorts raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio’s. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Sinds de tweede helft van 2014 namen deze aanvallen in intensiteit af. In de overige regio’s is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Wel vonden er in 2014 en 2015 voor het eerst sinds 2006 kleine vergeldingsacties plaats langs beide zijden. Ook in

de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geïdoleerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij hoofdzakelijk in de grenszone in het oosten en het noorden van Libanon ook burgerslachtoffers zijn gevallen ten gevolge van invallen en raketaanvallen vanwege Syrische rebelligroeperingen en aanvallen vanwege het Syrische leger en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist dit besluit op generlei wijze, noch brengt hij informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Dienvolgens wordt de analyse door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in Libanon door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het evenredigheidsbeginsel als toepassing van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.7. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.8. Waar verzoeker *in fine* vraagt om minstens de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met het oog op verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een april tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS